

af de Bemærkninger, som Ordføreren fremsatte for at bevise, at dette dog ikke fuldstændigt var lykkelig Regjeringen, i Grunden angik saaledes ubetydelige Forhold, at Afgjørelsen med Hensyn til dem dog nærmest maatte blive en reen Skjønssag. Naar den ærede Ordfører bemærkede, at Een af samtlige de til Indfødsrets Meddelelse indstillede Personer ikke havde opholdt sig fulde 15 Aar her i Landet, saa maa jeg fremhæve, at Folkethingets Udvalg ifjor ansaae 10 til 15 Aars Ophold for at udgjøre et passende Tidsrum, og at det altsaa er klart, at jeg virkelig i saa Henseende har holdt mig indenfor den opstillede Grændse, ligesom det derhos forekommer mig, at jeg ikke er Rigsdagen nogen særlig Forklaring skyldig, hvorfor jeg har foreslaaet en enkelt Mand til at erholde Indfødsret meddeelt, der kun har opholdt sig 13 Aar her i Landet, medens samtlige de andre Indstillede have opfyldt den strengeste Fordring, som man har villet gjøre, idet de nemlig have opholdt sig her i 15 Aar. Den anden Bemærkning, som den ærede Ordfører fremsatte, nemlig, at der ikke foreligger tilstrækkeligt Vidnesbyrd om, at Vedkommende lade deres Vorn opdrage paa Dansk, skal jeg erindre mig for muligt kommende nye Tilfælde. Hvad endelig Udvalgets tredie og efter dets Mening væsentligste Anke angaaer, nemlig den, at nogle af Ansøgningerne ikke have været forsynede med den samlede Magistrats Anbefaling, men kun med Overpræsidentens Anbefaling i Forbindelse med Attester fra hofatte Borgere, om hvilke den ærede Ordfører bemærkede, at man jo ikke engang vidste, om disse Borgere selv havde dansk Indfødsret, saa kan jeg navnlig med Hensyn til denne første Bemærkning, ikke tilbageholde den Ytring, at man i dette Dølelik jo ikke engang kan være sikker paa, at en Attest fra den samlede Communalbestyrelse er givet af Folk med dansk Indfødsret, da Indfødsret, som bekendt, ikke er nødvendig, for at man kan blive Medlem af et Steds Communalbestyrelse, men man kun har Sikkerhed for, at Borgmesteren har dansk Indfødsret. Hvad iøvrigt Indvendingen mod Overpræsidentens Attestation angaaer, da har det jo nu ogsaa, som den ærede Ordfører selv oplyste, med Hensyn til to af de omhandlede Tilfælde vilst sig, at Magistraten

uden Viden har godkendt, hvad Overpræsidenten havde attesteret. Jeg skal ganske vist ikke nægte, at Udtrykket „tjenstlig“ kan forståes saaledes, som om det var i hans Egenskab af Amtmand, at han havde givet den paagjældende Attest, og at det ikke var som den, der stod i Spidsen for Communalbestyrelsen, men, medens jeg erkjender, at der kan gjøres denne Indvending, saa forekommer det mig, at i alt Fald de Mænd, som iøvrigt have attesteret, maatte kunne være Borgere nok. Der var saaledes, som sagt, nogle af Udvalgets Bemærkninger, som ikke forekom mig at være fuldt berettigede, hvorimod der var andre, som jeg ganske vist erkjender Berettigelsen af, og som jeg derfor, forsaavidt jeg nogeninde skulde komme i det Tilfælde, atter at undersøge Masser af Ansøgninger om Indfødsrets Meddelelse, skal lade mig komme til Nytte.

Ordføreren: Det er kun tvende Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at gjøre, med Hensyn til, hvad der nu blev udtalt af den høitærede Indenrigsminister. — Hvad Spørgsmaalet om det Tidsrum, hvori Vedkommende har opholdt sig her i Landet, angaaer, da er det jo aabenbart, at det maatte være paafaldende for det Udvalg, der blev nedsat til at prøve denne Sag, at samtlige andre Ansøgere havde tilfredsstillet den Fordring, der ifjor blev opstillet her i Landstinget angaaende Tidsfristen, men at der var en Enkelt, for hvis Vedkommende Tidsfristen derimod kun var 13 Aar, og at det altsaa var naturligt, at Udvalget maatte spørge sig selv, hvilken særlig Grund der var dertil, og hvorfor Indfødsret saa ikke ligesaa godt var foreslaaet meddeelt til en stor Deel andre Ansøgere. Udvalget maatte antage, at der var en saadan særlig Grund tilstede, skjøndt det ikke kunde udfinde den, og det er med Hensyn hertil, at det altsaa har tilladt sig at gjøre den Bemærkning til den høitærede Indenrigsminister, som jeg før fremsatte. — Hvad dernæst Spørgsmaalet om Overpræsidentens Stilling til disse Sager angaaer, da skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at selve Formen af de Anbefalinger, der foreligger fra ham, viser, at Overpræsidenten ikke har afgivet dem i Skif-